

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. M. B.

przeciwko J. S. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), o której miało świadczyć to, że zawarł z pozwaną umowę pożyczki, która miała być zwrócona w gotówce lub na rachunek bankowy, gdy tymczasem Sąd drugiej instancji uznał tę umowę za rozliczoną między stronami z uwagi na przekazanie przez pozwaną powodowi dwóch obrazów, które ten przyjął na poczet należnego mu świadczenia. Sąd drugiej instancji pominął, że strony w umowie zastrzegły formę pisemną dla zmian jej treści, a zatem także przewidziane w art. 453 k.c. *datio in solutum* powinno nastąpić z zachowaniem tej formy. Odmienne stanowisko Sądu drugiej instancji prowadzi do naruszenia art. 76, 77 § 1 i 453 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi. Jego wywód bazuje bowiem na takiej

wersji okoliczności faktycznych, jaką przedstawił w pozwie i z odwołaniem się do niej skonstruował roszczenie, gdy tymczasem nie została ona pozytywnie zweryfikowana w prawomocnie zakończonym postępowaniu. Z ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia - które nie mogą być bezpośrednio przedmiotem zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.) i którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - wynika, że strony łączyła umowa o innej treści niż podana przez powoda. Strony uzgodniły bowiem, że powód przekaże kwotę 50.000 zł osobie trzeciej, od której pozwana przyjęła ją na poczet świadczenia z umowy, do której ostatecznie nie doszło, a w zamian powód otrzyma od pozwanej dwa jej obrazy. Wszystkie te czynności zostały przez strony i osobę trzecią (świadka w sprawie) dokonane i tak doszło do zaspokojenia ich interesów zgodnie z umową. Z ustaleń wynika też, że dokument stwierdzający treść pożyczki został przez powoda sporządzony w celach księgowych, a powód nie wykonał zobowiązania do przekazania pozwanej kwoty 50.000 zł ze stwierdzonej tym dokumentem umowy pożyczki, nie może zatem domagać się jej zwrotu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.